

LBRIS

We know
books

DRAGONUL
ROȘU

T H O M A S
H A R R I S

Traducere din limba engleză
ALFRED NEAGU

ARMADA

CAPITOLUL 1

Will Graham îl pofti pe Crawford la masa de picnic, între casă și ocean, și îi oferi un pahar de ceai cu gheață. Jack Crawford se uită la casa veche, plăcută, din lemn, cu străluciri de sare sub cerul limpede.

— Trebuia să fi discutat la Marathon când ieșai de la serviciu, spuse el. Nu cred că vrei să vorbim aici despre ce s-a întâmplat.

— Nu vreau să discut nicăieri despre asta, Jack. Tu ești cel care trebuie să vorbească, așa că hai să începem. Numai să nu îmi arăți fotografiile. Dacă ai adus fotografiile, mai bine le ții în servietă: Molly și Willy se întorc imediat.

— Ce ai aflat?

— Ce s-a scris în *Miami Herald* și în *Times*, spuse Graham. Două familii au fost ucise în propriile case, la un interval de o lună. Birmingham și Atlanta. Circumstanțele sunt asemănătoare.

— Nu asemănătoare. Identice.

— Până acum, câți au revendicat crimele?

— Optzeci și șase până astăzi după-amiază, când am telefonat acolo, răspunse Crawford. Aiureli. Niciunul nu cunoștea detaliile. Ucigașul sparge oglinzile și folosește cioburile. Niciunul nu cunoștea amănuntul ăsta.

— Ce altceva ai ascuns presei?

— Că e blond, dreptaci, foarte puternic și are mărimea patruzeci și cinci la pantofi. Știe să facă un nod marinăresc. Ampretele sunt ca și inexistente.

— Ai declarat asta și public.

— Nu îi prea plac încuietorile, spuse Crawford. Ultima dată a folosit un diamant și o ventuză ca să intre în casă. Are grupa de sânge AB pozitiv.

— A fost rănit?

— Nu, din câte știm noi. I-am făcut determinarea din spermă și salivă. Și secretă abundant.

Crawford privi marea calmă.

— Will, vreau să te întreb ceva. Ai citit în ziare. Despre a doua crimă s-a vorbit o grămadă la televizor. Ți-a trecut prin cap să mă suni?

— Nu.

— De ce nu?

— Detaliile în legătură cu prima crimă din Birmingham erau irelevante. Putea să fi fost vorba despre orice – răzbunare, o rudă.

— Dar după a doua sigur ți-ai dat seama.

— Mda. Un psihopat. Nu te-am sunat pentru că nu am vrut. Știu pe cine ai desemnat să se ocupe de caz. Ai cel mai bun laborator. Îl ai pe Heimlich de la Harvard, pe Bloom de la Universitatea din Chicago...

— Și te am pe tine, care n-ai ceva mai bun de făcut decât să repari motoare de barcă.

— Nu cred că îți pot fi de vreun folos, Jack. Chestiile astea nu mă mai preocupă.

— Chiar așa? Doar tu i-ai prins pe ultimii doi...

— Cum i-am prins? Folosindu-mă de aceleași metode ca și tine și toți ceilalți.

— Asta e doar o jumătate de adevăr, Will. E vorba despre felul în care gândești.

— Cred că s-au vehiculat o mulțime de baliverne despre felul meu de a gândi.

— Ai făcut niște corelări pe care nu le-ai explicat niciodată.

— Dovezile erau la îndemâna tuturor, spuse Graham.

— Desigur. Așa a fost. O groază de dovezi... după aceea. Înainte de a găsi zgarda aceea au fost atât de puține indicii încât nici nu puteam stabili cauza probabilă a morții ca să facem o percheziție.

— Dispui de toți oamenii de care ai nevoie, Jack. Nu cred că aș reprezenta un atu. Am venit aici ca să scap de toate astea.

— Știu. Ai fost rănit data trecută. Acum pari în regulă.

— Da, sunt bine. Nu e vorba despre loviturile de cuțit. Doar și tu ai fost înjunghiat.

— Da, dar nu așa.

— Nu e vorba de asta. Pur și simplu m-am hotărât să mă opresc. Nu pot nici eu să spun de ce. Pur și simplu nu mai pot.

— Dacă nu mai suporti să vezi ororile, să știi că te înțeleg cum nu se poate mai bine.

— Nu. Cu văzutul merge, deși nu mă încântă în mod deosebit. Până la urmă ajungi să nu-ți mai pese când îi vezi morți. La spital, la interviuri – acolo e cel mai rău. Trebuie să te detașezi și să continui să gândești. Nu cred că aș mai fi în stare în clipa de față. Aș putea să privesc, dar nu aș mai reuși să gândesc.

— Țștia toți au fost uciși, Will, spuse Crawford cu toată blândețea de care era în stare.

Jack Crawford auzea ritmul și sintaxa propriului discurs în vocea lui Graham. Îl mai auzise procedând așa și cu alții. În conversațiile aprinse, Graham aborda adesea modul de vorbire al interlocutorului. La început, Crawford crezuse că o face intenționat, că este un fel de șmecherie menită să mențină ritmul alert al discuției.

Mai târziu, Crawford și-a dat seama că era un act involuntar, că uneori făcea eforturi să se oprească și nu reușea.

Crawford scoase cu două degete, din buzunarul de la jachetă, două fotografii pe care le aruncă pe masă cu fața în sus.

— Toți au fost uciși, spuse el.

Graham se uită fix la el, preț de câteva clipe, înainte de a lua în mâini fotografiile.

Erau doar instantanee: o femeie, urmată de trei copii și o rață, ducă coșul de picnic pe malul unui lac. O familie cu un tort în față.

După jumătate de minut lăsă din nou fotografiile pe masă. Le aranjă una peste alta cu degetul și se uită în depărtare, către plajă, unde băiatul stătea chircit, căutând ceva în nisip. Femeia era în picioare și îl privea, stând cu o mână în șold, iar valurile înspumate de la mal îi mângâiau gleznele. Se aplecă într-o parte ca să își dea părul ud de pe umeri.

Graham făcu abstracție cu totul de oaspetele său și îi privi pe Molly și pe băiat cam la fel de mult cât privise și fotografiile.

Crawford era mulțumit. Reușea, însă, de minune să își ascundă satisfacția cu aceeași măiestrie cu care alesese și locul acestei discuții. Credea că o să-i meargă cu Graham. Să se așeze puțin lucrurile.

Trei câini remarcabil de urâți apărură lângă ei și se întinseră pe jos, lângă masă.

— Doamne! spuse Crawford.

— În ciuda aparențelor, să știi că aparțin rasei canine, explică Graham. Oamenii vin aici și lasă puii de izbeliște. Pe ăia drăgălași reușesc să-i dau, dar restul rămân și cresc mari, așa cum îi vezi.

— Sunt cam grăsani.

— Molly are o slăbiciune pentru câinii vagabonzi.

— Am impresia că duci o viață liniștită aici, Will. Cu Molly și cu puștiul. Câți ani are?

— Unsprezece.

— Arată bine. O să fie mai înalt decât tine.

Graham dădu din cap aprobator.

— Și taică-său era. Sunt fericit aici. Știi asta.

— Voiam s-o aduc pe Phyllis să vadă Florida. Să iau o bucată de pământ când oi ieși la pensie. Să nu mai duc o viață de dinozaur. Deși ea zice că toți prietenii ei sunt în Arlington.

— Voiam să-i mulțumesc pentru cărțile pe care mi le-a adus la spital, dar nu am apucat. Mulțumește-i tu din partea mea.

— O să-i spun.

Două păsări mici, viu colorate, se așezară pe masă în speranța de a găsi niște dulceață. Crawford le privi cum țopăie până își luară zborul.

— Will, se pare că individul ăsta acționează în concordanță cu fazele lunii. Pe membrii familiei Jacobi i-a măcelărit la Birmingham sâmbătă noaptea, pe 28 iunie, când era lună plină. Familia Leeds din Atlanta a fost omorâtă acum două nopți, pe 26 iulie. Asta înseamnă cu o zi înainte de împlinirea unui ciclu lunar. Dacă avem noroc, poate dispunem de ceva mai mult de trei săptămâni înainte să treacă din nou la treabă. Nu cred că ți-ai dori să stai aici și să citești despre următoarea crimă în *Miami Herald*. La dracu', n-oi fi eu papa să-ți zic ce ar trebui să faci, ci doar te întreb dacă ești de acord cu raționamentul meu, Will.

— Da.

— Sunt de părere că avem mai multe șanse să-l prindem repede dacă ești dispus să ne ajuti. La dracu', Will, urcă în șa și dă-ne o mână de ajutor! Du-te la Atlanta și la Birmingham și aruncă o privire, apoi vino la Washington. Doar nu te angajăm cu normă întreagă...

Graham nu răspunse.

Crawford așteptă cât se sparseră cinci valuri de mal. Apoi se ridică în picioare și își aruncă haina pe umăr:

— Hai să stăm de vorbă după cină.

— Rămâi cu noi la masă.

Crawford dădu din cap în semn de refuz:

— O să vin mai târziu. Probabil că am primit niște mesaje la Holiday Inn și oricum va trebui să dau o mulțime de telefoane. Transmite-i lui Molly că îi mulțumesc pentru invitație!

Mașina închiriată de Crawford stărni un nor de praf fin ce se așeză peste tufișurile de pe marginea drumului acoperit de scoici.

Graham se întoarse la masă. Se temea că așa îi vor rămâne în memorie ultimele clipe petrecute la Sugarloaf Key – cuburi de gheață care se topec în două pahare de ceai, șervețele de hârtie care flutură răscolite de briză pe masa din lemn roșiatic, și Molly și Willy undeva, departe, pe plajă.

Apus la Sugarloaf, bătlani și un soare roșu din ce în ce mai mare.

Will Graham și Molly Foster-Graham ședea pe un buștean spălat de ape, cu chipurile luminate în portocaliul apusului și cu spatelul scaldat în umbre violete. Ea îi luă mâna într-a ei.

— Crawford a trecut pe la magazin să mă vadă înainte de a veni aici, spuse Molly. M-a rugat să-i arăt drumul către casă. Am încercat să te sun. Ar trebui să răspunzi și tu la telefon din când în când. I-am văzut mașina când am ajuns acasă și am plecat pe plajă.

— Ce te-a mai întrebat?

— Ce faci.

— Și ce i-ai răspuns?

— I-am spus că faci bine și că ar trebui să te lase naibii în pace! Ce vrea de la tine?

— Să studiez probele pe care le-au adunat deocamdată. Sunt specialist în medicină legală, Molly. Doar mi-ai văzut diploma.

— Ți-am văzut diploma când ai cărpit tapetul de pe tavan cu ea, atunci am văzut-o.

Încălecă bușteanul ca să-l privească în față:

— Dacă îți lipsește vechea ta viață, ceea ce făceai mai demult... cred că ar fi bine să-mi spui. Nu discuți niciodată despre asta. Acum ești deschis, și calm, și ușurat... Îmi place foarte mult!

— Ne simțim bine, nu-i așa?

Ea închise brusc ochii, după care îi redeschise, indicându-i lui Graham că ar fi trebuit să spună ceva mai potrivit. Înainte de a putea să-și repare greșeala, Molly continuă:

— Gândește-te că data trecută când ai lucrat pentru Crawford lucrurile au luat o întorsătură urâtă pentru tine. Are la dispoziție o mulțime de oameni – probabil toate agențiile guvernamentale. De ce naiba nu ne lasă în pace?

— Nu ți-a spus Crawford? El a fost supervisorul meu în acele două dăți după ce am plecat de la Academia FBI ca să mă întorc la munca de teren. Cele două cazuri au fost singurele de acest fel pe care le-a investigat, și Jack lucrează de ceva timp, nu glumă. Acum are un caz nou, foarte asemănător. Foarte rar dai peste tipul ăsta de psihopat. Știe că în domeniul ăsta am... intuiții.

— Da, într-adevăr, răspunse Molly.

Graham avea cămașa descheiată și i se vedea cicatricea șerpuitoare de pe abdomen, care pornea de la coapsa stângă și ajungea până în partea cealaltă, sub coaste, groasă cam de un deget, proeminentă, albicioasă.

I-o făcuse doctorul Hannibal Lecter cu un cuțit de tăiat linoleum. Se întâmplase cu un an înainte ca Molly să îl cunoască pe Graham; incidentul mai că-l trimisese pe lumea cealaltă. Doctorul Lecter, căruia ziarele de scandal îi atribuiseră titlul onorific de „Hannibal-Canibalul“, era al doilea psihopat prins de Graham.

Când, în cele din urmă, fusese externat din spital, Graham își dăduse demisia din Biroul Federal de Investigații, plecase din Washington și-și găsisese o slujbă de mecanic pentru motoare diesel la șantierul naval de la Marathon, în Florida Keys. Era o meserie pe care o știa de mic. Dormea într-o rulotă la șantierul naval înainte de apariția lui Molly și a căsuței ei dărăpănate din Sugarloaf Key.

Încălecă și el bușteanul și îi strânse mâinile lui Molly. Ea își vârî picioarele sub ale lui.

— O să-ți spun pe șleau, Molly: Crawford e convins că monștrii mă atrag ca un magnet. E un fel de convingere a lui.

— Tu ce crezi?

Graham privi trei pelicani care zburau în șir de-a curmezișul întinderii de nisip.

— Molly, un psihopat deștept – mai ales unul sadic – este greu de prins, din mai multe motive. În primul rând, mobilul crimei este nedetectabil. Deci nu se poate merge pe firul ăsta. Și în majoritatea cazurilor informatorii nu te ajută cu nimic. Vezi tu, îndărătul majorității arestărilor e mai mult turnătorie decât muncă de detectiv. Dar în cazurile de genul ăsta nu există informatori. În astfel de cazuri s-ar putea ca nici măcar făptașul să nu fie conștient de acțiunile sale. Ca urmare, se pleacă exclusiv de la dovezi și se fac tot felul de speculații. Se încearcă reconstruirea tiparelor lui de gândire.

— Și apoi începi să-l urmărești ca să-l prinzi, zise Molly. Mi-e teamă că dacă iei urma acestui maniac – sau ce naiba o fi – mi-e teamă că îți va face ce ți-a făcut și ultimul. Asta e. Asta mă înspăimântă.

— Nu mă va vedea niciodată și nu va cunoaște numele meu, Molly. Poliția va trebui să-i dea de urmă și să-l prindă, nu eu. Crawford nu vrea decât o altă perspectivă asupra cazului.

Ea privi soarele roșu ce-și întindea lumina peste mare. Norii cirus străluceau undeva sus, deasupra apei.

Lui Graham îi plăcea la nebunie felul în care întorcea ea capul, lăsându-l în felul cel mai natural să-i admire profilul aproape perfect. Vedea cum sângele îi pulsează la gât și își aminti deodată gustul sărat al pielii ei. Înghiți în sec și spuse:

— Ce mama dracului să fac?

— Ce cred că ai hotărât deja. Dacă rămâi aici și vor avea loc mai multe crime, probabil că vei ajunge să urăști acest loc. O să te gândești că ai ratat șansa carierei tale și toate aiurelile de genul ăsta. Dacă-i așa, întrebarea ta nici măcar nu-și are rostul, de fapt.

— Și dacă ți-aș cere părerea cu adevărat, ce ai spune?

— Să rămâi aici, cu mine. Cu mine. Cu mine. Cu mine. Și cu Willy. Dacă aș ști că ajung la un rezultat, l-aș pune pe el în față. Însă trebuie

să-mi șterg lacrimile și să flutur batista când pleci. Dacă se întâmplă ceva rău, o să am satisfacția că ai făcut ceea ce trebuia să faci. Sentiment care nu o să dureze mai mult decât onorurile militare de la înmormântare. După care o să mă întorc acasă și o să trag pătura doar pe o parte a patului.

— Nu am de gând să fac pe eroul.

— Nici tu n-o crezi. Sunt egoistă, nu?

— Nu-mi pasă!

— Nici mie. Aici e bine și frumos. Toate porcăriile care ți s-au întâmplat înainte ar trebui să te ducă la concluzia asta. Prețuiește ce ai câștigat bun în viață.

El aprobă cu o mișcare a capului.

— Nu vreau să pierd asta pentru nimic în lume! spuse ea.

— Nu. N-o să pierdem nimic.

Începu să se lase întunericul și planeta Jupiter deveni vizibilă undeva, jos, în sud-vestul firmamentului.

Se întoarseră spre casă în lumina crescândă a lunii în al treilea pătrar. În depărtare, dincolo de nisipurile descoperite după reflux, plevușca se zbătea să supraviețuiască.

Crawford se întoarse după cină. Își scosese haina și cravata și își suflecăse mânecile pentru a avea un aer mai degajat. Molly găsea respingătoare antebrațele lui groase și albe. I se părea că arată ca o detestabilă maimuță inteligentă. Îl servi cu o cafea pe verandă, sub ventilator, și se așeză lângă el în timp ce Graham și Willy dădeau cățeilor de mâncare. Ea tăcea. Moliile se zbăteau și se izbeau de plasele de la ușă și de la geamuri.

— Arată bine, Molly, spuse Crawford. Amândoi arătați bine – supli și bronzăți.

— Ai de gând să-l iei cu tine orice aș spune, nu-i așa?

— Da. Trebuie. Trebuie s-o fac. Dar îți jur că nu-l voi expune niciunui pericol! S-a schimbat. Vă prinde bine căsnicia.

— E din ce în ce mai bine. Nu mai visează atât de des acum. La un moment-dat, câinii începuseră să-l obsedeze. Acum are doar grijă de ei; nu-i mai pomenește tot timpul. Ești prietenul lui, Jack. De ce nu poți să-l lași în pace?

— Are neșansa de a fi cel mai bun. Nu gândește ca toți ceilalți. Activitățile de rutină nu l-au marcat niciodată.

— Crede că vrei doar să examineze dovezile.

— Țasta este adevărul. Are cel mai bun nas. Și încă ceva pe deasupra: imaginație. Intuiție, mă rog... Nu prea îi place latura asta nici lui.

— Nici ție nu ți-ar plăcea dacă ai avea harul lui. Promite-mi ceva, Jack: promite-mi că nu îl vei lăsa să se apropie prea tare de... Nu va fi în stare să se apere într-o luptă corp la corp.

— Nu va fi nicio luptă. Asta pot să-ți promit!

După ce Graham termină de hrănit câinii, Molly îl ajută să-și facă bagajele.